

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Forslaget har til formål at styrke det samlede danske forskningsmiljø vedrørende internationale forhold ved oprettelse af et uafhængigt center, der som sin væsentligste opgave skal udføre forskning inden for et bredt felt af internationale politik og internationale forhold.

En række små forskningscentre og institutter beskæftiger sig med internationale spørgsmål.

Den internationale udvikling i de senere år problematiserer imidlertid i stadig stigende grad den hidtidige opdeling på emneområder og mellem de forskellige discipliner inden for forskning i internationale forhold.

Ved oprettelsen af Dansk Center for Internationale Studier vil der samtidig ske nedlægelse af Dansk Udenrigspolitisk Institut, Det Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg og Center for Freds- og Konfliktforskning. Center for Udviklingsforskning og Det Danske Center for Menneskerettigheder forudsættes desuden at flytte ind i samme bygning som det nyetablerede Dansk Center for Internationale Studier.

Der vil herved blive skabt en integreret institution, der vil udgøre en stærkere og størrelsesmæssigt mere hensigtsmæssig enhed. Endvidere opnås der en bedre ressourceudnyttelse samt en ressourcebesparelse, som kan udnyttes til gavn for forskningen, idet den samlede bevilling til centrene vil være uændret.

Dansk Center for Internationale Studier skal ledes af en bestyrelse, der sammensættes således, at alle centrets aktivitetsområder er fyldigt og kompetent repræsenteret.

Centret oprettes som en selvejende institution, og Undervisnings- og Forskningsministeriet yder tilskud til centrets drift på de årlige finanslove.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Herved har jeg den ære for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om æg og ægprodukter.
(Lovforslag nr. L 18).

Forslaget blev fremsat den 31. oktober 1990 og var til 1. behandling i Folketinget den 8. november 1990, men bortfaldt som følge af udskrivning af valg.

Forslaget er i store træk identisk med det lovforslag, som blev fremsat den 31. oktober 1990 (L 55), idet der dog er foretaget enkelte redaktionelle ændringer samt indføjet et nyt stk. 2 i § 14 om visse gebyrer, og i § 12, stk. 2, er der åbnet mulighed for senere at gennemføre ændringer i levnedsmiddelkontrollen.

Forslaget sigter bl.a. på at skabe grundlag for at gennemføre Rådets direktiv fra juni 1989 om hygiejne og sundhedsproblemer i forbindelse med produktion og markedsføring af ægprodukter. I den gældende lov savnes der på visse punkter hjemmel til at gennemføre direktivet. Det gælder bl.a. krav om virksomhedernes egenkontrol, bestemmelser om produkternes transport og om personalets helbredstilstand. Direktivet indeholder desuden regler om senere fastsættelse af Fællesskabsbestemmelser om restkoncentrationer af skadelige stoffer i ægprodukter. Direktivet skal gennemføres i dansk ret senest den 31. december 1991.

Med lovforslaget foreslås desuden en systematisk forenkling af den gældende lovgivning på ægområdet. Lovforslaget er i modsætning til den gældende lov afgrænset til kun at angå æg som levnedsmiddel og ikke som avlsmateriale. Denne afgrænsning er foretaget for at adskille regler vedrørende levnedsmidler fra regler, der angår det husdyrsydomsmæssige og avlstekniske område, som er omfattet af husdyrsydomsloven og lov om omsætning af husdyr.

Endelig er den gældende lov, der er fra 1947 med seneste ændring i 1972, i det hele taget ikke tidssvarende, hvorfor det som et led i en almindelig modernisering og som et led i regeringens afbureaukratiseringsprogram er fundet hensigtsmæssigt at foreslå en ny lov på området.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de dertil knyttede bemærkninger, anbefaler jeg forslaget til Tingets velvillige behandling.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg skal hermed tillade mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om Ørestaden m.v.
(Lovforslag nr. L 24).

Lovforslaget er en uændret genfremsættelse af L 183 fra sidste samling. Dette forslag var til 1. behandling den 8. maj og har herefter været til udvalgsbehandling i Folketingets Miljø- og

[Finansministeren]

Planlægningsudvalg, hvor jeg har svaret på 25 spørgsmål. Endvidere blev der den 19. juni afholdt et møde med teknisk gennemgang af lovforslaget samt besigtigelse af Ørestadsarealet og Københavns Havn. Samtidig har der været en intensiv offentlig debat om forslaget og dets konsekvenser, hvorfor jeg håber på en hurtig og problemfri gang gennem Folketinget. På denne baggrund vil jeg blot slå nogle hovedpunkter i lovforslaget fast.

Lovforslaget sigter først og fremmest på at bemyndige staten til at indgå i interessentskaber med Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune og Københavns Amt. Statens indskud udgøres af en andel af arealerne i det såkaldte Sameje af 1963. Jeg kan oplyse, at der allerede er enighed mellem regeringen og Københavns Kommune om en interessentskabskontrakt for Ørestadsselskabet. Samtidig er der tale om en anlægslov for en letbane i de nævnte kommuner. Som opfølgning af konferencen om vækst og beskæftigelse er regeringen indstillet på at fremrykke infrastrukturinvesteringerne i projektet, hvis en hurtig vedtagelse af loven i Folketinget gør det muligt. Det konkrete valg af trafikløsning overlades til Ørestadsselskabet. Der fastsættes visse krav til byplanlægningen af Ørestaden vedrørende arkitektkonkurrence m.v., men herefter indgår Ørestadsselskabets forslag i grundlaget for den kommunale planlægning efter de almindelige planlægningsregler og skal således *ikke* besluttes i Folketinget.

Lovforslaget indeholder bestemmelser om en direkte beskyttelse af de vådområder på Amager Fælled, som i dag er beskyttede af naturbeskyttelseslovens § 43. Denne beskyttelse er stærkere end i dag, da der efter Ørestadsloven ikke er mulighed for at give tilladelse til at fravige lovens bestemmelser. Den direkte regulering ved lovgivning af planlægnings- og naturbeskyttelsesforhold svarer til den praksis, der ofte anvendes ved store infrastrukturprojekter, ligesom f.eks. Køge Bugt-området er anlagt på baggrund af en speciel bemyndigelseslov fra 1961.

Lovforslaget lægger sammen med det samtidig genfremsatte lovforslag om Københavns Havn en linje for hovedstadens udvikling. Samspillet mellem de to forslag er vigtigt. Der foreligger allerede projekter for vigtige dele af havneområderne. Flere skal komme til. Op-

bygning af Ørestaden vil kunne aflaste havnearealerne og middelalderbyen for kontorbyggeri, så disse attraktive områder i højere grad reserveres til kultur- og boligformål. Det vil igen skabe liv i de gamle bydele. En sådan udvikling vil sammen med opbygningen af Ørestaden i direkte tilknytning til det eksisterende city og med en arkitektonisk og byplanmæssigt høj kvalitet kunne medvirke til, at København får sin andel af den internationalt orienterede vækst. Det er ikke den samlede rummelighed i hovedstadsområdet, forslaget skal vurderes ud fra. Det er de attraktive arealers mulighed for at tiltrække ny vækst til Danmark, der er det afgørende.

Udviklingen i Europa og ikke mindst i Baltikum vil give hovedstaden og dermed hele Danmark en chance for ny erhvervsudvikling, som vi må gribe. Med overskud på betalingsbalancen og udsigt til en fortsat stærk økonomi er det realistiske grundlag til stede. Erfaringer om udviklingsmulighederne og erhvervsbyggeriet fra de seneste fem års danske vækstpause er et for snævert afsæt for planlægningen af de næste årtiers erhvervs- og byudvikling i vor hovedstad.

Ørestadens udvikling samt etableringen og finansieringen af infrastrukturinvesteringerne er knyttet uløseligt sammen i det foreslåede projekt. Uden vækst og arealsalg ingen finansiering; uden infrastruktur ingen ny by- og erhvervsudvikling. Derfor er det vigtigt for projektets succes at starte med byggeriet af baner og veje.

Forslagets økonomiske forudsætninger er fremlagt i lovforslagets bemærkninger og i de afgivne svar til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg. Ingen kan garantere succes for et sådant projekt, der satser på fremtidig udvikling. Men hvis man ikke tør gribe chancen nu, hvor Danmark står på tærsklen til et nyt økonomisk opsving, og hvor konturerne til et nyt Europa skabes, så vil udviklingen gå Københavns og Danmarks næse forbi. Chancen kommer ikke igen.

Regeringen og de berørte kommuner og amter i hovedstadsområdet har vist viljen til at udnytte den ny situation i Europa og den store infrastrukturinvestering, som Folketinget besluttede med vedtagelse af Øresundsforbindelsen den 14. august i år. Jeg håber, at Folketinget vil give startsignalet til, at vi kan gå i gang

[Finansministeren]

med selskabsdannelsen og de første opgaver: udbydelse af en international arkitektkonkurrence om Ørestaden og udbygning af letbaner til Amager.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Aktivering af 21–24-årige kontanthjælpsmodtagere).

(Lovforslag nr. L 25).

Som led i bestræbelserne for at intensivere den aktiverende indsats for kontanthjælpsmodtagerne fremsatte regeringen i december 1990 lovforslag nr. L 15 om bl.a. indførelse af en beskæftigelses- og uddannelsesordning for de 21–24-årige kontanthjælpsmodtagere.

Den foreslåede aktiveringsordning blev ikke vedtaget i den forrige folketingsssamling, men ved aftalen af 17. maj 1991 mellem regeringen, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre blev der opnået enighed om, at spørgsmålet om aktivering af de 21–24-årige skulle tages op igen i efteråret 1991.

Som opfølgning af aftalen genfremsætter jeg derfor forslaget om at etablere en ordning med pligtmæssige beskæftigelses- og uddannelses-tilbud til kontanthjælpsmodtagere i alderen 21–24 år.

Lovforslaget er et oplæg til de videre drøftelser om den nærmere udformning af aktiveringsordningen. Efter regeringens opfattelse indeholder lovforslaget et godt udgangspunkt for de kommende forhandlinger om en styrket indsats over for kontanthjælpsmodtagerne.

Den foreslåede beskæftigelses- og uddannelsesordning går ud på, at kommunalbestyrelsen får pligt til at give kontanthjælpsmodtagere, der er fyldt 21 år, og som er under 25 år, et tilbud om uddannelse eller beskæftigelse, når de modtager kontanthjælp på grund af ledighed.

Pligten til at give tilbud indtræder, når den unge har modtaget kontanthjælp i en sammenhængende periode på 12 måneder. Økonomien i ordningen tilrettelægges således, at kommunerne i gennemsnit kan give de unge tilbud efter 9 måneders ledighed.

Den pligtmæssige beskæftigelse har et gennemsnitligt omfang på 30 timer pr. uge i 5 måneder. Dette forslag, der foreslås at træde i

kraft den 1. juli 1992, skal ses i sammenhæng med arbejdsministerens forslag til ændring af lov om kommunal beskæftigelsesindsats, hvorefter kommunen eller amtskommunen får hjemmel til at fastsætte arbejdstiden på beskæftigelsesprojekter for unge under 25 år.

Med disse bemærkninger skal jeg indstille lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om udlægning af åndssvageforsorgen og den øvrige sær-forsorg m.v. (Nedlæggelse af Statens Hjælpemiddelcentral for Blinde).

(Lovforslag nr. L 26).

Lovforslaget gør det muligt at overføre Hjælpemiddelcentralens opgaver fra statsligt regi til Kommuneservice i Kommunernes Landsforening. Der har i forbindelse med overvejelserne om centralens organisatoriske placering været nedsat en arbejdsgruppe, og heri har Dansk Blindesamfund peget på denne løsning som den mest hensigtsmæssige.

Hjælpemiddelcentralens virksomhed omfatter indkøb og videresalg til synshandicappede uden avance af særlige hjælpemidler. Kommuneservice har en omfattende servicevirksomhed med en lang række tilsvarende praktisk betonedede distributionsopgaver. Overdragelsen betyder, at kommunerne, som betaler næsten alle hjælpemidlerne, også kommer til at stå for aftalerne om indkøb og priser.

Der forudsættes nedsat et hjælpemiddeludvalg med repræsentation for Dansk Blindesamfund, Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, Refsnæsskolen og Institutet for Blinde og Svagsynede som et rådgivende forum omkring hjælpemidlerne for de synshandicappede.

Kommunernes Landsforening er indstillet på at overtage centralens opgaver mod et engangsbeløb fra staten på 3,2 mio. kr. svarende til ca. 4 års reelle driftsudgifter samt mod vederlagsfri overtagelse af varelager.

I forbindelse med overdragelsen etableres en opsamling og edb-registrering af blindehjælpemidlerne, bl.a. for at øge amtskommuners og kommuners muligheder for at vejlede deres synshandicappede borgere.